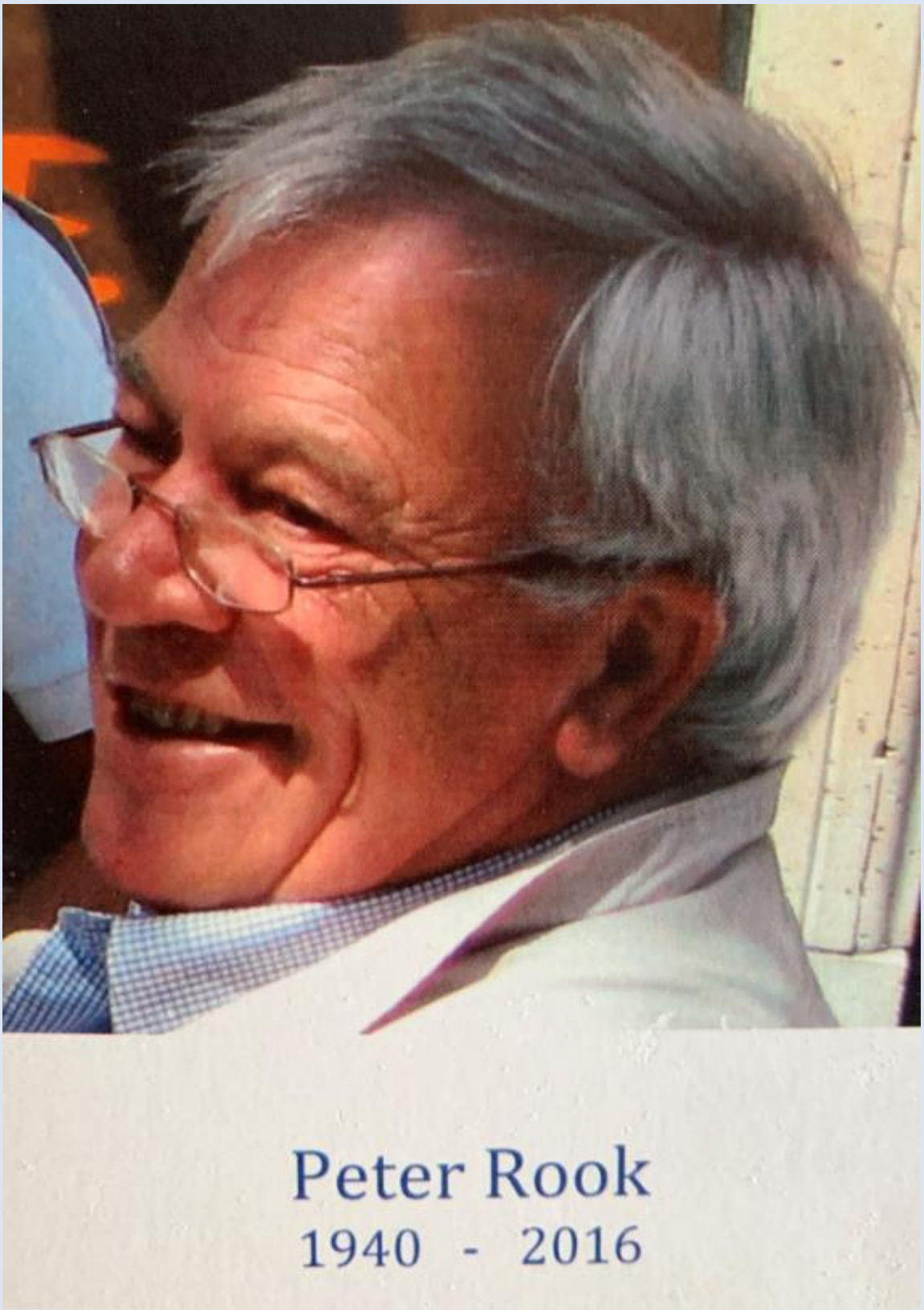

In memoriam Peter Reinier Rook

Sommige mensen zijn gewoon bijzonder en verdienen het om herdacht te worden.

Ik denk de meeste mensen eigenlijk wel, maar nooit voor ieder individu op deze wereld, maar altijd voor de juiste personen; meestal de directe naasten van een overleden persoon zijn het, die de waarde van zijn of haar leven op waarde weten in te schatten…

Voor mij is de bijzondere persoon die ik hier wil gedenken: **mijn vader.**

Hij overleed nu ruim drie jaar geleden, en elke dag dat hij er niet meer is, voelt aan als een gemis.

Nou…eigenlijk is ie er nog wel: in mijn hoofd en als ik aan hem denk, voelt het alsof hij als gids bij me is. Maar aanraken of een Amerikaanse "hug": dat gaat niet meer. Maar toch is hij voor mezelf nog steeds aanwezig, zij het iets meer op afstand.

Wat is dat nu weer voor alternatief gewauwel?, zul je misschien denken?

Mijn verstand zegt hetzelfde, maar ik ervaar hem nog iedere dag bij me.
Misschien is het onzin, maar zoals ik het beschrijf, zo voelt het wel. Nog steeds als ik iets moet beslissen, dan vraag ik het in gedachten aan hem. En het bijzondere is:
Ik krijg antwoord, niet als tekst in mijn hoofd maar als heldere visie in mijn gevoel, voorzien van zijn energie.

Misschien ben ik gek, maar zolang deze manier van zijn, me steun geeft, ga ik daar niet tegen vechten.

Want mijn vader was een held … en dat is hij nog steeds. Zeker nu hij dood is, maar ook toen hij nog leefde gold voor mij: Ik bewonder die man. Ik bewonder die man, die van zoveel markten thuis was, zoveel wijsheid bezat, of het nu om zakelijk inzicht ging, of over zijn opvatting en uitstraling met betrekking tot naastenliefde. Hij was **geen** gelovig man, was eerder atheïst dan agnost, maar zover hij zijn opvatting over de vraag of er iets na de dood is enigszins met open vizier tegemoet trad, was hij eerder een beetje rebels, dan braaf.

"Dat zullen we nog weleens zien!", was een houding in alles, ook wanneer iemand hem in een figuurlijke dwangbuis probeerde te stoppen. Hij kon een keiharde zakenman zijn, maar ook een gevoelig levensgenieter. Hij was in ieder geval een straatvechter en gaf nooit op, genoot zelfs van een beetje weerstand en vond het prachtig om geleidelijk aan zijn eventuele tegenstanders te overwinnen. **Het was een man met ballen.**

Zelf ben ik een stuk minder zelfverzekerd en twijfel ik vaak aan alles.

Des te groter is mijn respect voor deze hardwerkende, maar ook volop van het leven genietende rots, een rots in de branding, die genoot van diezelfde branding, maar ook van de

zon en het zacht kabbelende water om hem heen, wanneer deze zijn onverzettelijke rots, hetzij zacht dan wel krachtig beroerden.

Kortom genoeg motivatie, om voor mijn vader een eerbetoon te schrijven.

Maar als je iets over iemands leven wil schrijven: waar begin je dan?

Om me te oriënteren op zijn leven, reisde ik onlangs af naar wijk bij Duurstede, zijn laatste woonplaats en nog steeds de woonplaats van mijn moeder.

Want wie kent mijn vader nu beter dan mijn moeder?

Om een terugblik op zijn leven gemakkelijker te maken, had ze een heleboel foto's voor mij opgedoken.

Nu was het vrijdag, ergens laat in augustus, laat in de ochtend. Normaal een dag dat je werkt. Vandaag was het anders. Over de eettafel waren vele foto's, uit vele decennia uitgestald, en ik wist niet waar te beginnen.

Foto's uit zijn vroege jeugd, maar ook foto's uit mijn jeugd, toen ik nog een klein kind was en hij een goedlachse vader. Flarden van zijn leven flitsten door mijn hoofd en ook de herinneringen aan hem wisselden zich snel af in mijn zoekende gedachtenoog. Het was nu ruim drie jaar geleden, dat hij plotseling weg moest uit dit leven. Hij had een aneurysma en omdat hij nog heel veel wilde met zijn leven, besloot hij zich er preventief aan te laten opereren. Vlak voor zijn operatie, was hij nog op mijn verjaardag. Zoals altijd dronk hij gezellig van de rode wijn, en snoepte hij van de Franse kaas, en was hij vol verhalen en stellingen over van alles en nog wat. In deze periode: hij was toen 76 jaar oud, werkte hij nog geregeld als consultant in de ISO-9000 certificering en alles wat daarbij hoorde. Kortom: gewoon een actieve man. Toen hij ons huis verliet en we stonden na te praten bij zijn ultrasnelle exemplaar Volvo V60, keek hij toch een beetje moeilijk. Ik dacht: waarschijnlijk is hij toch bang voor de operatie. Hij wilde me een knuffel geven: iets dat hij niet heel vaak deed. Zo was die generatie niet opgegroeid, maar hoe ouder hij werd, des te vaker gaf hij er soms één: een knuffel, van vader tot zoon.

Omdat ik het niet te zwaar wilde maken en en hem wilde zeggen: het komt wel goed, sloeg ik zijn knuffel een beetje af en gaf hem hooguit (ik weet het niet meer precies) een lichte schouderklop. Toen hij weg reed keek hij me doordringend aan, alsof het de laatste keer zou zijn dat hij me zou zien. En dat was ook zo. De operatie verliep niet voorspoedig, er ontstonden complicaties en een maand later had ik geen vader meer. Regelmatig heb ik nog spijt gehad dat ik hem niet omhelsd heb, maar dat is nakaarten. Daar hield hijzelf ook niet van.

Ik pak weer een foto uit een vergeeld stapeltje. Ik zie mezelf als kind van elf jaar, samen met het gezin van huize Rook. We woonden toen in Baarn. Dat was de tijd dat mijn vader werkte bij Phonogram en zichzelf had opgewerkt tot hoofd Kwaliteitsdienst wereld. Dat was de tijd dat hij leiding gaf aan tien professoren die onder zijn leiding de codering bedachten van de Compact Disk, wat later de CD genoemd zou worden. Wij hadden één van de eerdte 5 CD-spelers ter wereld in huis, om het één en ander te testen. Vriendjes van ons vonden dat wel mooi. Maar zijn zakelijke kijk op dingen is niet te zien op de foto. Het was rond de tijd dat mijn vader altijd een kerst- en paasbrood bakte, geheel op eigen wijze. Hij had het recept van zijn vader gekregen en het lag in de planning dat ik het ook nog eens zou leren. Ik pak weer een foto uit mijn kindertijd: Wij met zijn allen op wintersport. God, man! Wat waren die vakanties gaaf. En wat was mijn jeugd zorgeloos!

We konden meerdere malen per jaar met vakantie en het soort vakanties varieerde van caravanvakanties tot luxe hotelvakanties en wintersport dus.

We woonden destijds in het zorgeloze rijke Baarn en maakten vaak , soms tussendoor voetballend, een andere keer takken verzamelend, weer een andere keer, gewapend met fototoestel, wandelingen in het Baarnsche Bos. We waren een gelukkig gezin, en mijn ouders hadden veel, maar ook heel goede vrienden. Eén van zijn beste vrienden was Ben Roelofsen die hij zowat vanaf zijn kleutertijd kende. In de periode van waar ik nu naar deze foto keek, waren we twee bevriende gezinnen. Zij hadden twee dochters en ik was met mijn broer Robert. Zoveel mooie momenten hebben we als de twee bevriende gezinnen beleefd, zoveel hebben we gedeeld, van vele oudejaarsavondvieringen tot ook vakanties.

Ja, waar begin je dus, als je een verhaal over mijn vader moet schrijven?

Ik besloot de foto’s, die ik had uitgekozen een beetje op volgorde te leggen, want dit eerbetoon moet niet slechts een bespiegeling zijn van hoe ik naar hem kijk, maar ook een beetje overzicht geven op zijn leven.

Het is tijd om te beginnen bij het begin:

Peter Reinier werd geboren op 22 januari 1940. Het was een koude winter.

Een opname van een verbindingsweg tusschen twee kleine dorpen? Neen, dezen aanblik leverden zelfs verschillende hoofdverkeerswegen in ons land op. Wellicht zal niemand vermoeden, dat deze foto op den grooten rijksweg Amsterdam-Utrecht, tusschen Abcoude en Duivendrecht, gemaakt werd.

Op sommige plaatsen zakten de wielen van den auto in de rulle sneeuw weg en moest de schop er aan te pas komen!

WAT DE WINTER VAN '40 ONS BRACHT

Langs ingesneeuwde wegen en naar geïsoleerde dorpen

De winter '39-'40 heeft dien van '28-'29 overtroffen, verre overtroffen zelfs en .... in alle opzichten! Radioberichten, krantenartikelen en statistieken hebben ons dit overduidelijk gemaakt voor zoover wij het niet aan den lijve ondervonden hebben. En wat die statistieken

bepaalde dorpen en streken, die geheel geïsoleerd zouden zijn. En we moeten bekennen, het is een rit geworden, die ons nog lang heugen zal! Want al verliep onze reis aanvankelijk gunstig — de verbindingen tusschen Uithoorn, Mijdrecht, Vinkeveen, Nieuwersluis waren bijvoorbeeld zeker niet onbegaanbaar te noemen — de groote verkeersweg Utrecht-Amsterdam, en meer speciaal het gedeelte

en te achten het geïsoleerde Ran dorp te bereiken. Aanvankelijk oo hier hetzelfde beeld van een behoorlij berijdbar wegdek doch naarmate d toren zich duidelijker tegen den wint de sneeuwlaag steeds dikker en d steeds ter neigingen ons in den st geving een boer om terug te k want wegoesten en zouden dit pl

De oorlog was nog niet in Nederland aangebroken. De Duitse troepen hadden Nederland nog niet bezet, maar het rommelde wel in Europa. Het was koud. Zijn moeder, die toen nog alleen Henk als zoon had, woonde op de Lessinglaan in Utrecht. Ze was zwanger. Peter stond op het punt geboren te worden. En op die 22e was het zover.

Daar verscheen hij: Peter Reinier Rook:

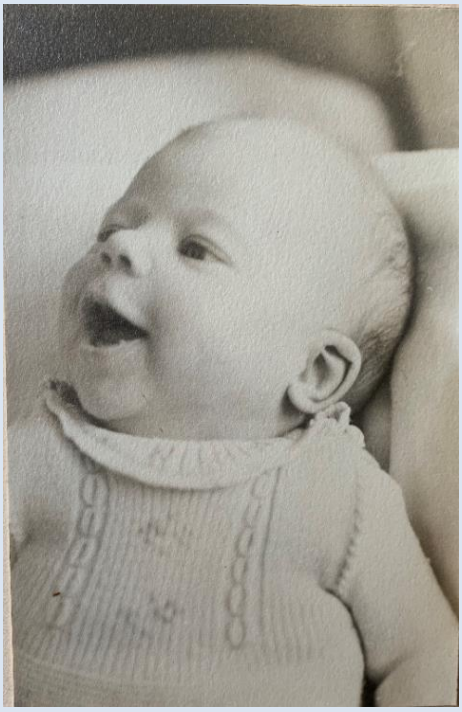

Hij was nog maar kort ter wereld gekomen, of de oorlog brak uit. Duitse troepen vielen Nederland binnen en ook zijn vader , die een belangrijke functie had als Rijkshoofdinspecteur van Verkeer , werd vastgenomen, als wisselgeld.

Peter groeide als kleine jongen op en was meteen erg avontuurlijk. Hij speelde veel buiten. Er gaat een verhaal dat hij ging spelen en dat er een bombardement was tussen hem en zijn ouderlijk huis. Hij wist rustig te blijven en na het bombardement weer thuis te komen.

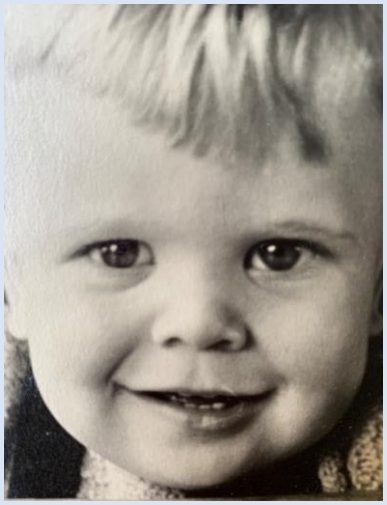

Hij was een echte deugniet en hield al vroeg van meisjes die hij soms eerst een beetje pestte om hun grenzen op te zoeken en daarna al vrij snel weer troostte, omdat hij het niet zo had bedoeld.

Na de oorlog kwam Herri als derde zoon en het gezin was compleet.

Hij ging naar basisschool Harmsen in Utrecht, waar in totaal maar zo'n 10 kinderen op zaten.

Dat was een vrije school.

Eerst zat hij op een gewone basisschool, maar toen kon ie niet stil zitten.
Toen zei zijn vader: Ga maar naar die vrije school van Harmsen.

In die tijd leerde hij Ben Roelofsen kennen, één van eerste vrienden, met wie hij tot aan zijn dood een intense vriendschap had. Uit die tijd heb ik geen foto kunnen vinden van hen samen, maaruit latere periodes uiteraard wel.

Daarna ging hij naar het Gemeentelijk Lyceum te Utrecht, zo rond 1952.

Daar leerde hij mijn moeder kennen. Op zijn 15e jaar ging hij liftend naar Oostenrijk, bijna zonder geld en zonder eten Coby Ravestein achterna, die daar op een schoolwerkweek was. Zijn versierpogingen waren al vroeg begonnen. Mijn moeder was met vriendinnen, maar was wel erg onder de indruk van zijn moed.

Hij maakte daar en in de periode daarna kennis met één van zijn grote hobby's. Hij speelde piano en kwam al snel in de Crossband van Utrecht. Dat was in Utrecht en omgeving een zeek bekende band, en die is ook nog terug te vinden in alle naslagwerken over Utrecht.

Ook in de rest van zijn leven bleef hij naast zijn werk in het muziekleven actief. Hij zat in diverse jazzbands en begeleidde muzikaal ook caberetiers als Herman Berkien en Sietze Dolstra. In die periodes was hij geregeld op radio en TV

Maar in de Crossband was het begonnen, zijn second life naast zijn hoofdcarrière.

Terug naar de tijd van zijn school.

Op het gemeentelijk Lyceum zat hij tot en met de derde. Daarna is hij naar een andere school gegaan: de gemeente-hbs. Hij had het er niet naar zijn zin, want hij was wat rebels (hij was dan ook vaak niet thuis)… en hij had meer gevoel voor techniek. daarom is hij naar de HTS gegaan.

Daar bloeide hij helemaal op.

Hij was een slimme en goede student (toen wel) Daar leerde hij een andere boezemvriend kennen:

Lex Abbink Spaink, die hij tot aan zijn dood als één van zijn beste vrienden rekende.

Peter had gevoel voor techniek en was gek op zijn motor, die hij tot de laatste zuigerveer uit elkaar haalde en weer in elkaar zette.

Daarnaast bleef zijn muziek erg belangrijk. Hij trok veel op met goede vriend en saxofonist/zanger Peter Rosier op. (in de foto hieronder links in beeld)

Na zijn HTS ging Peter in militaire dienst.

Ondertussen was het dik aan met mijn moeder Coby Ravestein.

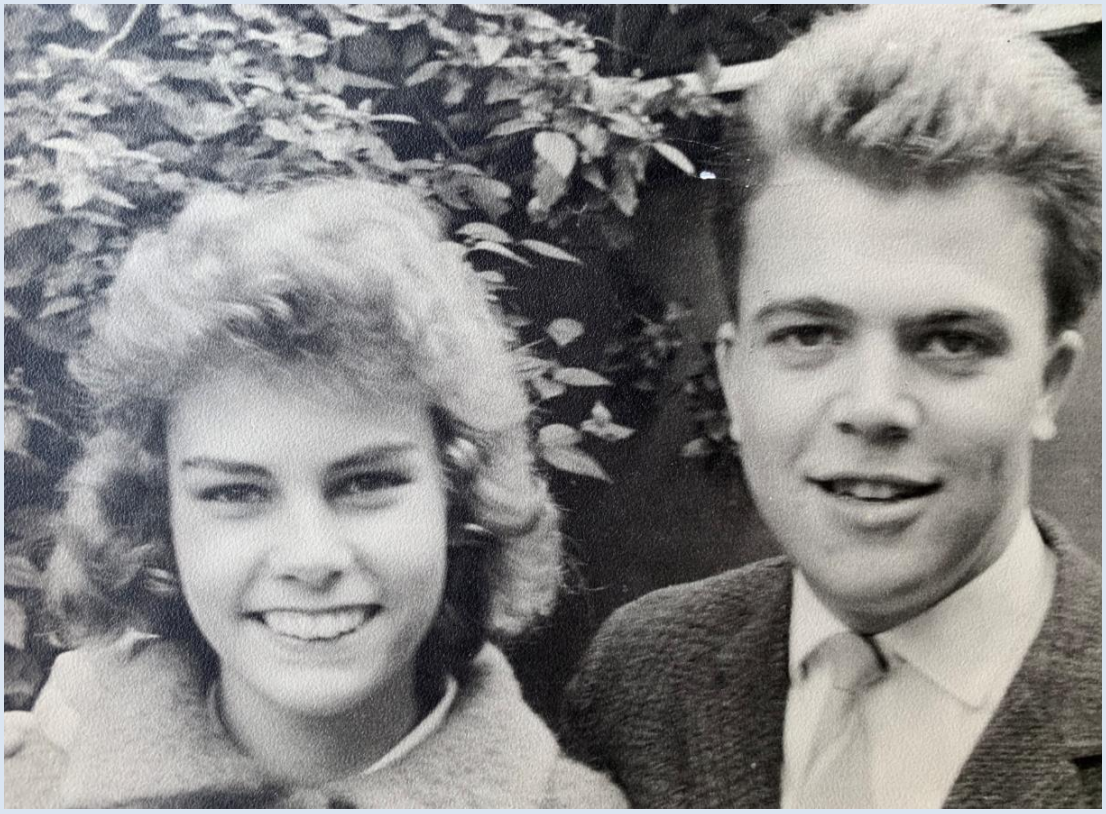

Dit was hun eerste foto samen.

Op 11 september 1964, trouwden zij te Utrecht.

En zo werd Coby Rook- Ravestein mijn moeder. Naar ik begreep was het een waanzinnig feest maar daar was ik nog niet bij.

Mijn moeder was van de aanhang de enige die zijn vader nog gekend heeft, want zijn vader overleed jong aan een hersenbloeding.

Zelf heb ik mijn opa van mijn vaders kant dus ook nooit gekend.

Het pas getrouwde stel ging aanvankelijk inwonen bij het inmens grote huis aan de Lessinglaan, maar al snel werd dat te klein. Robert, mijn broer kwam in 1966 en ze gingen naar een flat in Utrecht. Vrij snel daarna volgde De Meern, waar ik ook van mijn nulde tot en met vijfde jaar woonde. Zelf werd ik in 1969 geboren en heb ik ook nog een blauwe maandag op de flat gewoond. Mijn oudste herinneringen zijn die van het huis in De Meern.

Het gezin ontwikkelde zich als elk jong gezin.

Hij kreeg werk als ingenieur (ING) bij de lasstavenfabriek.

Al vrij snel daarna ging hij naar grammofoonplatenfabriek Phonogram, een keuze die ook de rest van zijn leven zou beïnvloeden. We verhuisden naar Baarn en daar heb ik mijn warmste herinneringen.

Veel vakanties van velerlei gading en een fijne rust, maakten het leven in huize Rook met mij als opgroeiende telg een fijne onderneming voor mij.

We liepen vaak in het Baarnsche Bos. Ondertussen kwamen er vanuit de muziekwereld veel artiesten over de vloer. Dit omdat hij voor zijn hobby ook nog steeds als pianist muziek maakte.

Sietze Dolstra, Herman Berkien en Ad Visser kwamen over de vloer. Hilarische avonden.

Het was eigenlijk altijd een feest.

Eind jaren 70, begin jaren tachtig raakte mijn vader betrokken bij de ontwikkeling van de CD-speler. Hij had ondertussen heel veel cursussen op universitair niveau in Delft gedaan en gaf leiding aan een team van professoren die zich bezig hielden met de **codering van de CD.**

Hij had eigenlijk op alle vlakken wel technisch inzicht.

Toen ik later een brommerscooter had en hij deed het niet en ik stond langs de kant van de weg in Kuttemervenerplas, dan kwam hij met de auto, keek van afstand en zei wat het was. Vaak was een blik alleen al voldoende voor de reparatie en kon ik wer verder.

Hij had overigens niet alleen verstand van techniek, maar hij had ook gevoel voor economie.

Zoals ik al zei:

Hij was een bijzondere man (al zullen veel kinderen dat van hun vader zeggen). Afgezien van het feit dat hij een liefdevol persoon was, had hij een andere opmerkelijke bijzonderheid. Hij had een extreem goed gevoel voor getallen: Of het nu ging om de massa aan beton in de Zeelandbrug, de hoeveelheid kubieke meter zeewater op aarde, het bruto nationaal product van Tangajikistan: hij zat daar altijd akelig dichtbij. Als ik weleens met een sterk verhaal aan kwam zetten en dit wilde staven met getallen, die ik ergens had gevonden, vertelde hij me dan vaak kalmpjes dat ik er minimaal een factor 10 naast zat. Na opzoeken in de Grote Winkler Prins bleek dan bijna altijd dat hij gelijk had. Heel vermoeiend. Ook voor techniek had hij een enorm gevoel. Als mijn brommer weer was vast gelopen en hij me kwam ophalen, had hij aan één blik van afstand genoeg om te kijken waar het mankement vandaan kwam, zonder enige vorm van analyse.
Twee jaar voor de grote financiële crisis in 2008, had hij mij deze misère al voorspeld, aangezien volgens hem de financiële stromen, leningen, hypotheken en de rol van de grote banken steeds ondoorzichtiger werden. Hij ergerde zich groen en geel aan de leenspotjes in de STER-reclames. Vond ik destijds een zeer saai verhaal ... en ook een beetje gezeur van de ouwe stempel, totdat het daadwerkelijk gebeurde. Ook zijn voorspelling aan mij dat het even beter zou gaan en de economie daarna tijdelijk weer terug zou zakken kwam uit.
Een jaar of twee voor hij onverwachts heenging, gebeurde het volgende
Na een klaagzang van mijn kant waarin ik hem vertelde dat ik het toch jammer vond (en dat ik van mening was) dat in mijn werkzame leven, niet al mijn talenten gebruikt werden, ondanks het feit dat ik het werk van cameraman op zich zeker niet vervelend vond.

Toen zei hij: Ik ben trots op wat je allemaal gedaan hebt, na je niet-geslaagde TU-avontuur in Delft. Maar je leven is nog niet voorbij, hè? Misschien krijg je nog wel een tweede en derde carrière achter deze aan en misschien word je gewoon ook echt heeeeel oud, ondanks je eeuwige gerook.

Aan deze opmerkelijke uitspraak, houd ik me dan ook maar vast. Terug naar Baarn. Ik haalde mijn VWO en ging in Delft studeren.
Mijn vader vertrok samen met mijn moeder naar een nieuw avontuur in Duitsland PDO: Philips Dupont Opticals. CD's en DVD waren de core business. En daarvan de kwaliteitsdienst.
Ze gingen wonen in Isernhagen, vlakbij Hannover waar de fabriek stond.
Een aantal jaren later moest hij daar weg wegens een reorganisatie en kwam hij terug in Nederland.

Ze gingen in Wijk bij Duurstede wonen, alwaar ik na het mislukken van TU-studie ook nog even gewoond heb en mijn moeder nog steeds woont.

Daar werd mijn vader 1992 ondernemer.
Zijn consultancy-bedrijf RQC werd een nieuwe start voor hem. Hij was toen even na de 50 jaar en het gaf hem een boost. Hij deed het even graag als een glas wijn drinken, of muziek maken of rijden met zijn auto's.

Ja, dat was ook nog wel een hobby van hem.

Het begon ooit met de kever en na vele omzwervingen werd Volvo zijn merk.

In die tijd in Wijk bij Duurstede had hij nog een cabrio, waar hij veel mee reed. Wat betreft die Volvo's. Hij reed als een beest, lees Max Verstappen. Ook dik in zijn 70 jaar zocht hij de slip op rotondes. Dat leerde hij op de Volvodagen op het circuit in Lelystad.

Hij genoot in deze periode intens van het huis van mijn ouders in Frankrijk: La Cabane. Met hel erg veel grond eromheen.

Toen ikzelf weer actief werd, inmiddels als videoproducent was mijn vader de grootste steun en fan bij het oprichten van mijn eenmanszaak Jerovision.

Hij had best soms wel kritiek, maar alles was in liefde verpakt. Als hij je had afgezeken, voelde je je beter en zelfs gesteund, hoe tegenstrijdig dat ook klinkt.

Hij zocht vaak het randje op, maar mee ook de kern van bijna alles.

Hij had vaak ongevraagd advies, iets waar ik ooit weleens moe van werd.

Maar wie geeft het me nu, dat ongevraagd advies?

Met zoveel warmte. Dat kan niemand.

Enfin

We zijn weer terug bij het verhaal.

Ook ik leerde iemand kennen: Laura Zwart.

Met haar trouwde ik en kreeg ik kinderen… en **mijn vader… werd opa.**

Hoewel hij het soms druk vond als onze kinderen bij mijn ouders logeerden, genoot hij daar intens van.

Ze gingen altijd zeer mooie uitstapjes doen.

Ook het dammen en schaken met Dave vond hij geweldig.

Maar op onze jongste Martijn, die qua karakter het meeste op hem lijkt, was hij zeker niet minder gek.

We zijn zelf als jong gezin nog vaak met mijn ouders op vakantie geweest.

Was het niet in hun huis in Frankrijk, dan was het Tunesië, Turkije of Griekenland.
We genoten nog volop. Het was eigenlijk nog veel te vroeg.

Ik blader door de foto's aan de eettafel bij mijn moeder en alles wordt weer helder als kristal.

Maar voorlopig houd ik je nog vast, heel dicht bij me, in mijn gedachten.
Voorlopig lukt dat aardig, want ik voel je zoals ik eerder al zei, nog regelmatig bij me en zolang me dat niet schaadt, houd ik dat zo.

Als ik je even niet claim als raadgever: rust dan zacht Pa.

Je hebt het verdiend!

Ik houd me aan je advies wat je sowieso altijd had: "Maak er wat van!"

22 januari 1940 - 15 juli 2016